

Дерек Принс

**Ако искате
Божие то
най-добро**

*Искате ли да станете СТОПРОЦЕНТОВА ЛИЧНОСТ— тогава
РЕШЕТЕ да не се задоволявате с нещо по-малко от БОЖИЕТО
НАЙ-ДОБРО.*

Съдържание

Ако искаш Божието най-добро
Едно плодносно сърце
Бог е осигурил всичко необходимо
Не се задоволявай с нищо по-малко
Съсредоточи се върху Исус
Размишлявай върху Божието Слово
Сприятели се със Святия Дух
Слушай и се покорявай на Божието Слово
Внимавай как и какво слушаш
Вечното пред временното
Нека Бог да избира вместо теб

Ако искаш Божието най-добро.

Заглавието на тази тема е едно непълно изречение: "Ако искаш Божието най-добро...". Уводната дума "ако" веднага ни изправя пред избор. Искаш ли Божието най-добро или не? Непълната втора част на изречението ми дава възможност да споделя с вас осем неща, които ще трябва да вършите, ако решите, че наистина желаете Божието най-добро.

Едно плодносно сърце

Нашите лични взаимоотношения с Бога никога не са едностранни. Винаги има две страни; има винаги две посоки. От една страна е това, което Бог ни е предоставил; от друга страна как откликваме на това, което ни е предоставил. Начинът на живот, който на практика водим, се определя от взаимодействието на това, което Бог ни е предоставил и как ние откликваме на него. Това е илюстрирано ясно в притчата за сеяча. В тази притча се разказва за един човек, който излезе да сее семена на едно поле и семената паднаха на четири различни вида почва. Първо, някои семена паднаха край утъпканата пътека и понеже земята беше твърда и утъпкана от стъпките на минавачите, семената дори не можаха да влязат в почвата. В резултат на това, птиците изкълваха семената и те не произведоха нищо.

Второ, някои семена паднаха на канариста земя. Семето потъна донякъде, корените му опряха на канара и твърде скоро поникна без да има дълбок корен и когато изгря слънцето, прегоряха и също не произведе нищо.

Третият вид почва бе наречена: "между тръните", където тръните израснаха заедно със семената и ги заглушиха. Семето не получи достатъчно въздух и храна, така че също не роди нищо трайно и добро. Накрая, четвъртият вид почва е описана като "добра земя". Не искам да се занимавам с първите три вида почва. Искам да се съсредоточа върху това, което считам за кулминационна точка в притчата, това, към което се стреми Исус, е добрата почва. Надявам се, че говоря на хора, чието сърце е добрата земя. Ето какво Исус каза относно добрата земя и семената, които паднаха в нея. Матей 13:23

А падналото на добра земя е оня човек, който чува словото и го разбира, който и дава плод, и принася кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет.

Забележете, има два ключови фактора при човека, който дава плод: първо, той чува словото и второ, разбира го. Това се отнася за всеки, който представлява добрата почва. Но тъй като всички хора, които представляват добрата почва произвеждат жетва, има една много важна разлика във вида жетва, която произвеждат. Някои произвеждат стократно, някои шестдесет и някои тридесеткратно. С други думи има три нива на реколта: стократно, шестдесеткратно и тридесеткратно. Прави впечатление, че стократно е повече от сумата на другите две. Другите две, шестдесет и тридесет са равни на деветдесет. Така че единият вид реколта е повече от другите два заедно. Някак си, този принцип преминава през цялото Слово на Бога. Хората, които наистина достигат до пълна продуктивност, са много по-плодовити от тези, които са само частично плодови. Искам да се съсредоточа върху стократното, което е характерно за хората, които искат да постигнат Божието най-добро, в друга версия на същата притча, която се намира в Лука 8:15, Исус прави особено пояснение за добрата почва:

А посялото на добра земя са тия, които, като чуят словото, държат го в искрено и добро сърце, и дават плод с търпение. Едно плодносно сърце.

В това описание има два жизненоважни фактори, които са свързани с нашата тема за искането на Божието най-добро. Първо, видът сърце. То е описано като *искрено и добро*. Един алтернативен превод за "искрено" е "честно". Така че първото изискване е честност, отвореност или искреност, да не укриваме нищо или да не проявяваме двуличие, или да имаме двойни стандарти. Това е първото изискване.

Второ, има три начина на откликване при тези хора: те чуват словото, пазят го и чрез постоянство принасят плод. Тези три фактора са изключително важни и искам да наблегна на тях във връзка с нашата тема - слушане на словото, пазене на словото и постоянстване. Постоянството е ключ към темата, която разглеждаме: "Ако искаш Божието най-добро..."

Принципът, разкрит в тази притча, изправя всеки от нас пред едно лично решение. Не мога да поставя достатъчно силно ударение върху важността на решението да вървим с вяра. Толкова много хора не осъзнават, че курсът на живота им зависи в крайна сметка от решенията, които вземат, а не от чувствата им. Решението, пред което всеки един от нас е изправен е: Колко плод възнамерявам да произведа? Ще бъда ли удовлетворен с тридесет пъти?

Възнамерявам ли да давам шестдесеткратен плод? Или ще се стремя към Божието най-добро и възнамерявам да дам стократен плод? Ние сме изправени пред необходимостта да вземем това решение. Самият факт, че четем това поучение автоматически ни изправя пред решение: искаме ли Божието най-добро? Ще се стремим ли към стократното или ще се задоволим с шестдесет или тридесет? Това, което ще постигнем зависи от отговора на нашето сърце. Посочих по-рано, че има две страни на нашите взаимоотношения с Бога. От една страна това, което Бог ни е предоставил, от друга страна, как ние откликваме на това, което Бог ни е предоставил. Това, което ще бъде решаващо в живота ни е как ние откликваме. В притчата, която цитирахме в Лука 8 видяхме, че има три аспекта на успешния отклик:

Първо, чуване на Божието Слово; Второ, пазенето му; и Трето, постоянстване в това, което правим. В главите, които следват, ще обясня определени неща, които са необходими, ако искаме Божието най-добро. Ще ви дам някои специфични приложения на тези принципи. Това, което имам да споделя, ще бъде основано на три неща: първо, на Писанието; второ, на моя личен опит, който обхваща вече 50 години и трето, на мои наблюдения върху другите. Имах привилегията да бъда свързан с много християни от различен произход, раси и държави и съм се опитвал да наблюдавам особено тези, които смятам, че са успешни - "стократни" хора. Опитвал съм се да науча от техния живот принципите за успех. Ето какво ще споделя с вас: принципи за успех. Ако искате Божието най-добро, какво да направите?

Бог е осигурил всичко необходимо

Искам да споделя два важни духовни факта, свързани с това да сме продуктивни или плодовити. Вярвам че, ако можем да разберем тези два факта, те ще произведат в нас вярата, от която се нуждаем, за да бъдем изцяло продуктивни. Първият факт е следният: Бог иска ние всички да бъдем плодовити. Това е един установен факт от Божията воля. То не е нещо, което ще се промени; то е вярно от самото Божие сътворение на човека. И това бе самата цел, поради която Бог създаде човека. Това е изявено в Битие 1:27-28, където четем разказа за Божието сътворение на човека и целта, поради която Той го сътвори.

И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде. И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодете се и се размножавайте напълнете земята и

обладайте я, и владете над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.

Има пет неща, които Бог иска от човека: първо, *да бъде плодonoсен*; второ, *да се размножава*; трето, *да напълни земята*; четвърто, *да я подчини* и пето, *да Владее над нея*. Нека да повтoря тези пет ключови думи, които представят Божията воля:

1. Да е плодonoсен
2. Да се размножава
3. Да напълни
4. Да подчини
5. Да управлява

Това е целта, поради която човекът беше сътворен: да бъде плодonoсен, да се размножава, да властва над своята среда и ситуация и да бъде управител. Божиите цели никога не се променят. Тяхното изпълнение може да се забави от неуспеха на човека, но Бог ще върви напред и ще изпълни целите Си.

В новото създание, в Исус Христос, същите цели на Бога са възстановени още веднъж. Това е казано много ясно на много места в Новия Завет. И по-конкретно, има една молитва на Павел за християните, с които той е работил. Тази прекрасна молитва е записана в Колосяни 1:9-12 и има едно изцяло положително отношение. Всяка дума в тази молитва е позитивна; няма нито една негативна дума в цялата молитва.

Затуй и ние, от деня, когато чухме за това, не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и проумяване, за да се обхождате достойно за Господа, да му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога; подкрепяни с пълна сила, според Неговото славно могъщество, за да издържите и дълготърпите всичко с радост, като благодарите на Отца, Който ни удостои да участвуваме в наследството на светиите в светлината.

Нека да ви посоча всички позитивни думи. Първо, Павел говори за нас като *изпълнени с познанието* на Божията воля - не просто имащи някъде в себе си познанието на Божията воля, но да бъдем изпълнени с нея. Това идва *чрез Всяка духовна мъдрост и разбиране*. Не просто някаква, но всичката духовна мъдрост. После се моли те да могат *да живеят живот угоден на Господа във всяко отношение*. Не само угоден Нему в някои отношения, но угодни вам всичко. Той се моли те да могат да принасят плод *във всяко добро дело*. Това е стократното ... *принасящи плод във всяко добро дело, израстващи в познанието на Бога. Бивайки укрепени с*

всичката сила според Неговото велико могъщество, не част от силата, а всичката сила, В резултат на което да можем да имаме голяма издръжливост. Постоянство или търпение беше една от ключовите думи в притчата за сеяча. Бог иска от нас да имаме "голямо търпение", издръжливост и радост. След това, последното изявление. Бог Отец ни е квалифицирал да участваме в наследството на светите в царството на светлината. Бог ни е дал снабдяването, от което се нуждаем, за да влезем в нашето наследство в царството на светлината.

Божията воля е установена завинаги в словото на Бога. Той иска да бъдем плодови, иска да принасяме плод, да успяваме във всяко добро дело и да Му угаждаме във всичко. Така също, Той ни е квалифицирал или екипирал да правим това.

Ние вече видяхме, че Бог иска ние да бъдем плодови във всяко добро дело. Това е волята на Бога. Няма съмнение относно Неговата воля, въпросът е нашият отклик на волята Му. Вторият факт, на който искам да наблегна е: Бог е осигурил всичко необходимо за това. Ние видяхме от молитвата на Павел, че Бог ни е екипирал или квалифицирал да заемем нашето място в *наследството на светите в царството на светлината*. Тази истина е изложена по много начини в Новия Завет. Ето едно много силно изявление, че Бог е направил пълно снабдяване за това. II Петрово 1:3-4:

Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила: чрез които се подарила скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света ,

Забележете началната фраза: (Божията) *божествена сила*. Неговото цялостно всемогъщество, Неговата неограничена сила, ... *ни е подарила всичко, що е потребно...* Нека да наблегна на това: *ни е подарила всичко, що е потребно за живота и благочестието*.

Това ни е осигурено по два взаимно свързани начина: първо, ... *чрез познанието на Този, Който ни е призовал*. Т. е. чрез познанието на Исус Христос. После се казва в следващия стих: ... *чрез скъпоценните нам и твърде големи обещания*. Снабдяването идва чрез познаването на Исус Христос и чрез придобиването на обещанията на Божцето Слово. В тази връзка има една фраза, която използвам и колкото често да я споменавам, не е достатъчно. Снабдяването е в обещанията. В обещанията на Божието Слово се съдържа всичкото снабдяване, от което въобще ще се нуждаем. Може да кажете: "Добре де, ако Бог ни е дал пълно снабдяване, къде е

то?" Отговорът е: Всичко това е в обещанията на Божието Слово. Когато придобиваме тези обещания, ние откриваме снабдяването.

Има два удивителни резултата в придобиването на обещанията. Първият е, че ние участваме в Божествената природа. Самата природа на Бога идва в нас и ние започваме да споделяме Неговата собствена Божествена природа. На Второ място, логичното негативно последствие е, че ние избягваме разтлението, което е в света, причинено от зли желания. Как ви се струва това? Възможността да станем съучастници на Божията природа и избягването на разтлението, което е в света чрез зли желания. Това не ви ли докосва? Бог е направил пълно снабдяване за това. Той е направил възможно за теб и мен да го направим. Всичко, от което се нуждаем, вече ни е дадено.

Така има две страни. От нашата страна, ако искаме Божието най-добро; и от Божия страна, Той го иска за нас, като ни е осигурил необходимото. И така, ключовото решение е: Искаме ли Божието най-добро? Това е нещото, което Бог няма да направи вместо нас. Той няма да вземе решението вместо нас. Трябва да вземем решението сами за себе си. Искаме ли Божието най-добро? Ако вземем решението, тогава Бог ще ни покаже, че то е Неговата воля и е направил пълното снабдяване за нас.

Не се задоволявай с нищо по-малко

Искам да започна с това, което смятам, че е първият и основен принцип. Това може да ви изненада, понеже може да не видите същността му веднага. Помнете, темата е: "Ако искаш Божието най-добро..."; тези са нещата, които трябва да правите. Изискване номер едно: Ако искате Божието най-добро, искайте Божието най-добро. Можете ли да го разберете? Ако искате Божието най-добро, първото нещо, което трябва да направите, е да решите, че наистина искате Божието най-добро. Това е основното ключово решение. Да не се задоволим с нищо по-малко. Нека да повторя: Трябва да искаме Божието най-добро и да решим, че няма да се задоволим с нищо по-малко от Божието най-добро. Бог няма да наложи този избор върху нас. Остава на нас да решим.

Искам да илюстрирам този принцип от историята с двамата братя-близнаци: Яков и Исав. Искам да извадя от тяхната история в кратко резюме това, което смятам за ключов принцип. Има някои много забележителни изявления, направени от Бога в Писанието относно Яков и Исав.

Например, в Малахия 1:2-3 Господ говори на Израел, които са потомци на Яков и казва така:

"Не беше ли Исав брат на Яков? (Отговорът е: Да, наистина, неговият близък.) Но аз възлюбих Якова, а Исавата намразих..."

Забележете това. Те бяха близнаци, но Бог каза: *"Аз възлюбих Якова и намразих Исавата"*. Божието отношение към тях бе изцяло противоположно. Той обикна единия от тях и намрази другия. Това е обяснено още по-обширно от апостол Павел в Римляни 9:10-13, където казва относно тези близнаци следното:

И не само това, но и когато Ребека зачна от одного, сиреч от нашия отец Исаака. (Не само бяха родени от една майка, те бяха родени от един баща, бяха абсолютни близнаци.) Макар че близнаците не бяха още родени и не бяха сторили нещо добро или зло, то, за да почива Божието по избор намерение, не на дела, но на Онзи, Който призовава, рече и се: (това е Ребека) По-големият (това е Исав) ще слугува на по-малкия (това е Яков)". (Така Яков бе предпочетен пред Исав преди да бяха родени, макар че бяха близнаци. И после цитира пасажа от Малахия:) Точно както е писано: "Якова възлюбих, а Исавата намразих."

Сега, този пасаж от Писанието повдига два много важни въпроса. Първо: Какво видя Бог в Яков, което Той одобри? Второ: Какво видя Бог в Исав, което не одобри? Тъй като се казва, че Той обичаше Яков, но намрази Исав. Нека накратко да обрисувам техните характери, както са разкрити в Писанието, като започна с Исав. Исав беше доброто момче (good guy), това е американският израз. Британският би бил: "Той бе един добър приятел (good chap)". Той беше силен, подвижен, мъжествен, ловец. Никому не вредеше. Беше Любимецът на баща си. И не можеше да се мери със своя хитър брат Яков, който го прекарваше винаги, когато имаха противоречия.

Какво да кажем за Яков? Яков бе хитър, решителен, безскрупулен. Никога не се минаваше в сделките. Това е качество, което всъщност никой не харесва. Доби първородството от Исав за една паница супа. Когато неговият брат бе гладен, той го убеди да продаде това безценно първородство за не повече от една паница супа. Ето това се казва сделка! Той измами баща си, за да добие благословието и спечели богатство за сметка на Лаван, който му беше и Вуйчо, и тъст. Никой от нас не би сметнал Яков за едно "добро момче" или един "добър приятел". Според съвременните стандарти, повечето хора биха предпочели Исав. Но Бог не го предпочете.

Защо Бог предпочете Яков? Ще ви предложи една основна причина, която вярвам, че е ключът към всичко. Яков оцени това, което Бог даваше; Исав беше безразличен.

В Евреи 12:15-17 имаме една духовна оценка за това, което Бог мисли за безразличието. Неговото мнение за безразличието е много различно от това на повечето християни. Коментирайки поведението на Исав, авторът на Евреи казва:

И внимавайте, да не би някой да не достигне до Божията благодат, да не би да поникне някой горчив корен, та да ви смуцава и мнозинството да се зарази от него; да не би някой да е блудник или нечестив, както Исав, който за едно ястие продаде първородството си; понеже знаете, че даже когато искаше по-после да наследи благословието, той бе отхвърлен, при все че го потърси със сълзи, защото не намери място за промяна на ума.

Забележете как е описан Исав. Той е описан като безбожник и поставен наравно със сексуално неморалните. Той също е описан като безбожник, тъй като за едно единствено ядене, една паница супа, той продаде наследствените си права и Писанието казва: "Исав презря първородството си". Искам да ви посоча, че според Божиите стандарти, да бъдеш безразличен относно това, което Бог предлага, е нечестие и Бог мрази това.

Нека да видим другата страна. Нека да погледнем на отношението на Яков към това, което предлагаше Бог. Ще взема само един ключов момент. Яков се връщаше обратно към своята земя, когато срещна един човек през нощта, който беше и ангел или пратеник от Бога. Както си спомняте, той се бореше с този човек през цялата нощ. Това е толкова типично за Яков, защото той беше борец. Обяснението е в Битие 32:24-28:

Така Яков беше оставен сам и един човек се бореше с него до зазоряване. Когато човекът видя, че не може да го победи, допря се до ставата на бедрото му; и ставата на Якововото бедро се измести, като се бореше с него. Тогава човекът рече: Пусни ме да си отида, защото се Зазори. А Яков каза: Няма да те пусна, догде не ме благословиш. А той му каза: Как ти е името? Отговори: Яков. А той рече: Няма да се именуваши вече Яков, но Израил, защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил.

Значението на Израел, както там е преведено е *борец с Бога*. Колко типично! Яков беше борец. Но той имаше един ключов принцип, той искаше Божието най-добро. Той каза на този ангел: "Няма да те оставя да си отидеш, докато не ме благословиш". Вярвам, че това бе ключът за Божието благоволение към Яков. Бог не погледна леко на недостатъците в характера на Яков. Бог никога не го

прави. Но понеже Яков не се задоволяваше с по-малко от Божието най-добро, Бог можеше постепенно да се справи с него и да направи от него човека, който искаше да бъде, но Той трябваше да има тази отправна точка; Яков да не се задоволява с нищо по-малко от Божието най-добро. Искам да Ви запитам: Ще вземете ли същото решение? "Аз няма да се задоволя с нещо по-малко от Божието най-добро". Ако искате Божието най-добро, искайте Божието най-добро

Съсредоточи се върху Исус

Има и втори начин, по който можем да завършим това изречение: "Ако искате Божието най-добро, съсредоточете се Върху Исус". Ще започна с Евреи 12:1-2:

Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тежота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме напред, гледайки на Исуса начинателя и усъвършителя на вратата ни...

Има няколко логични стъпки В това, което казва авторът. Първо, той ни посочва, че сме заобиколени от голям облак свидетели. Той говори за предната глава на Евреи, глава 11, където става въпрос за великите светии от Стария Завет, които успяха и намериха Божието най-добро. Авторът казва, че имаме облак от свидетели около нас, хора, които доказаха със своя живот и опит, че наистина е Възможно да се намери Божието най-добро. Това е отправната точка. Второ, казва се, че ако искаме да намерим Божието най-добро, то се състои в пробягване на трасе. За да го пробягаме успешно, ние трябва да правим следните неща: Да отхвърлим Всичко, което ни спъва. Един бегач не носи нито килограм ненужен товар върху себе си или в дрехите си. В нашия случай това е грехът, който лесно ни сплита, и ние трябва да бъдем сигурни, че няма нищо, което може да ни спъне.

Трето, трябва да бягаме с постоянство. По-горе посочих, във връзка с добрата почва в притчата за сеяча, че трите условия са: чуване на Словото, пазене на Словото и принасяне на плод с постоянство.

След като е положил тази основа за успех, авторът на Евреи стига, според мен, до връхната точка на това, което казва: *"Като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на Вратата ни..."* Това е, което ви предлагам като ключ към успеха: съсредоточете се върху Исус, дръжте погледа си върху Него. Авторът посочва, че Исус е двете: и автор и усъвършител на вратата ни. Да предложим две други

по-прости думи: Той е Начинателят на нашата вяра и Завършителят. Може би всички осъзнаваме, че Исус е начинателят, но понякога забравяме факта, че Исус също е и завършителят. Ако искаме вярата ни да бъде цялостна, ние трябва да се съсредоточим върху Исус. Не е достатъчно да започнем като гледаме на Исус и после да се разсеем и да гледаме някъде настрани. Ако правим това, нашата вяра никога няма да бъде завършена. В тази връзка, искам да посоча три прости факта, всеки от които представлява причина, поради която ние би трябвало да продължим да съсредоточаваме вниманието си върху Исус.

Първо, Исус е нашият Господ. Ние можем да влезем в спасението само като изповядаме Исус като наш Господ. Ако Той е наш Господ, тогава нашата най-висша цел е да угодим на Него. Това е да кажем, че Той е нашият Господ. Ние имаме нужда постоянно да държим очите си на Исус, за да сме сигурни, че всичко, което правим Му е угодно. Ако понякога, като гледаме на Него забележим, че това, което обмисляме, не му е угодно, това е достатъчна причина да не го вършим. Но ние няма как да го забележим, ако не държим очите си приковани към Исус.

Второ, Исус е единственият стандарт за праведност. Това е явно от едно изявление на Павел, направено до мъжете в Атина в Деяния 17:31:

...тъй като (Бог) с назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите.

Този, който ще бъде Божият съдия на света, е Човекът, Когото Той възкреси от смъртта, Исус Христос. Бог ще съди света в праведност чрез този Човек. Това ни казва две неща: Исус е съдията, но и стандартът за праведност. Ние ще бъдем съдени според стандарта на Исус. Важно е да разберем, че Бог има само един стандарт за праведност. Ако искаме да знаем какво е правда в очите на Бога, основното място, където трябва да гледаме за отговор, е винаги Исус. Ние можем да гледаме на християни, които вършат неща, които Исус не би направил, но ние не можем да ги приемем като наш стандарт за праведност, защото това не е Божият стандарт. За да узнаем Божия стандарт за праведност, ние трябва да държим погледа си съсредоточен върху Исус.

Трето, Исус е нашият модел или пример. I Петрово 2:21 казва:

Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки.

Исус е нашият пример, защото Той е изминал пътя преди нас. За да следваме правилната пътека, ние трябва да видим къде Той постави стъпките Си и да поставим нашите на същите места. Всичко казано до тук включва това важно изискване - да се съсредоточим върху Исус като държим погледа си устремен към Него. Искам да ви дам още една важна причина за необходимостта от съсредоточаване върху Исус. Това е много проста причина, много практична причина, а и много важна. В центъра на цялото евангелие е това, което Исус направи за нас. Това толкова ясно е казано от Павел в I Коринтяни 15:3-4, където той казва на християните в Коринт:

Защото първо ви предадох онова, което и приех, (Забележете, има ред във важността на Божиите неща, но и тези неща, които говори сега Павел са от първа важност. И той прави три прости изявления, всяко от които се отнася за Исус). че Христос умря за греховете ни според писанията, че бе погребан, че биде възкресен на третия ден според писанията,...

Това е евангелието. Тези са фактите от първа важност. Всичко останало в евангелието е от втора важност, сравнено с тези три факта, в центъра на които стои Исус: *че Той умря; бе погребан; възкръсна отново на третия ден*. Ние не можем да си позволим нещо друго да стане по-важно от тези три факта относно Исус. Ние трябва да внимаваме да не бъдем завлечени встрани от тези три основни истини, в центъра на които е Исус. Павел предупреждава Тимотей за това в посланието към Тимотей, II Тимотей 2:8-9, писано от затвора съвсем в края на живота му.

Помни Исуса Христа от Давидовото потомство, Които възкръсна от мъртвите според моето благовестие; за което страдам до окови като Злодеец, но Божието Слово не се връзва.

Забележете тези ключови думи: *"помни Исус Христос, възкръсналия от мъртвите... Според моето благовестие..."* Колко просто! То е точно както казва в I Коринтяни 15 глава, цялото евангелско послание е съсредоточено около Исус; Неговата смърт, погребението Му и Неговото победно възкресение. Той също казва на Тимотей: "Никога не се отклонявай *от* тези централни точки, никога не ги губи от своя поглед, нека очите ти да гледат само към Исус". Нека да ви кажа: има голяма опасност за християните да станат твърде образовани или твърде духовни. Мисля, че повечето от тях губят като стават твърде духовни. Хората понякога ми казват след като проповядвам: "Брат Принс, това беше едно дълбоко послание". Аз се учудвам: "Сбърках ли някъде?" В известен смисъл не

искам да отивам твърде дълбоко. Никога не искам да отивам толкова дълбоко, че хората да губят от погледа си Исус и централните факти на евангелието: Неговата смърт, погребение, възкресение. Нека да ви кажа това, което Павел каза на Тимотей: "Помни Исус Христос, възкресен от мъртвите". Един много важен практичен начин да помним Исус е чрез общението или *еухарист*, или Господната вечеря, както искате го наричайте. Исус каза: *Това правете за мое възпоминание*. Това е един много прост, библейски, практичен начин да помним Исус и да държим очите си съсредоточени върху Него. Ако искате Божието най-добро, съсредоточете се върху Исус.

Размишлявай върху Божието Слово

Третото нещо, което е най-важното за нас да правим, ако искаме Божието най-добро е: размишляване върху Божието Слово. И така, нека да завърша изречението: "Ако искате Божието най-добро, размишлявайте върху Божието Слово". Изпълнете ума си със Словото на Бога. Искам да започна като гледаме на примера на Исус Навиев и инструкциите, които Господ му даде, точно преди да въведе Израел в тяхното наследство. В Исус Навиев 1:8 Господ казва на Исус Навиев:

Тази книга на закона да не се отдалечава от устата ти, но да размишляваш върху нея ден и нощ, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си, и тогава ще имаш добър успех.

Тази последна фраза: *"...тогава ще напредваш в пътя си, и... ще имаш добър успех"* според мен е все едно да кажем: "ще намериш Божието най-добро". Кой са условията? Те са трикратни и всичките са свързани с Божието Слово. Първо, Словото *да не се отдалечава от твоята уста*. Второ, *да размишляваш върху него ден и нощ*, това значи непрестанно. Трето, *да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея*.

Понякога ги сумирам в три прости фрази. Ако искаш Божието най-добро, ако искаш да направиш твоя път да преуспява и да имаш добър успех, тези са трите неща, които трябва да правиш: мисли Божието слово, говори Божето слово и върши Божието слово. Слагам мисленето първо, защото ако не мислиш, никога напълно няма да говориш. Ако не мислиш и не говориш, никога напълно не можеш да действаш. Резултатът от всичко това е успех - Божието най-добро.

Можем да кажем: "Е, това бе само за Исус Навиев. Как мога да знам, че ще действа за мен?" Бих желал да се обърнем към първи псалом и да ви дам едно подобно обещание с подобна заръка, която е за всеки, който изпълнява условията. То включва всичко. Няма значение кой е човекът, всичко зависи от това дали той изпълнява условията. Ето какво казва Давид в Псалом 1:1-3:

Блажен оня човек, който не ходи в съвета на нечестивите, и в пътя на грешните не стои, и в събранието на присмивателите не седи; Но се наслаждава в закона на Господа, и в Неговия Закон се поучава ден и нощ. Ще бъде като дърво посадено при потоци води, което дава плода на времето си, и чийто лист не повяхва; във всичко що върши ще благоуспява.

Забележете последното изречение: "*Във всичко което върши ще благоуспява*". Това е да намериш Божието най-добро. Това е истински успех. Това може да бъде реалност за всеки човек, който изпълнява условията. Условията са петкратни. Първите три са негативни; три неща, които не трябва да правим.

1. Не трябва да ходим в съвета на нечестивите.
2. Не трябва да стоим в пътя на грешниците.
3. Не трябва да седим в събранието на присмивателите.

Мисля, че ключовият въпрос тука е: от къде вземаме съвети? Ако вземаме съвети от грешен източник тогава целият ни живот върви наопаки. След това следват двете позитивни условия:

4. Наслаждава се в закона на Господа.
5. Върху Неговия закон размишлява ден и нощ. Забележете, че и двете позитивни условия са насочени към закона на Господа или словото на Бога.

Първо ние трябва да се наслаждаваме в Неговия закон. Второ, трябва да размишляваме върху него ден и нощ. Отново забележете, че правилното размишление е ключ към успеха - да размишляваме върху Божието Слово ден и нощ.

Това не е просто да прекараме десет минути на ден като четем Библията, но то е така да се запълни ума ни с Библията, че да ангажира мислите ни през целия ден. Винаги се храним с това, което е позитивно, което предизвиква вяра и изгражда. Виждате, че това, което мислим е наистина решаващо за това как живеем. Понякога казвам, че човешката личност е като айсберг, седем-осми са под повърхността. фактически много малко от айсберга се показва над повърхността в сравнение с това, което е под повърхността. Така е и с човешката личност, Това, за което мисли човек ще определи курса на неговия

живот. Ако размишляваме върху правилните неща и ги живеем по правилния начин, тогава резултатът ще бъде това, което Бог е обещал: успех и благоуспяване, което е Божието най-добро. Нека да погледнем един пасаж от пророк Исая, който повтаря, че начинът, по който мислим, определя това, което преживяваме. Бог говори в Исая 55:8-13:

Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ (Забележете Бог започва с мислите и казва, че по природа нашите мисли не са Божиите мисли.)

Както небесата са по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли от вашите помисли. (Как тогава можем да започнем да мислим с Божиите помисли? Бог ни дава отговор и той е в следващите думи.) Защото както слиза дъждът и снегът от небето, и не се връщат там, но пои земята и я прави да произраства и да напънва та дава семе на сеяча и хляб на гладния. Така ще бъде словото Ми, което излиза из устата Ми...

Забележете, че Божиите пътища и помисли са на небесно ниво а нашите пътища и помисли са на земно ниво, далеч по-долу от Божиите.

Как изобщо можем да влезем в Божиите пътища и помисли? Отговорът е, че Божието Слово донася Неговите пътища и помисли от небето долу към живота и сърцата ни, което произвежда резултата, от който се нуждаем. Бог продължава да говори в Исая 55:11, относно Словото Си:

... не ще се върне при мене празно. Но ще извърши волята ми и ще благоуспее в онова, за което го изпрацам. Защото ще излезете с радост и ще бъдете изведени с мир. Планините и хълмовете ще запаят пред вас радостно и всичките полски дървета ще изпляска с ръце. Вместо драка ще израсте елха, вместо трън ще израсте мирта.

Това е резултатът от Божието Слово, което слиза от небето, влиза в сърцата, заема ума ни и замества пътищата ни и помислите ни с Божиите пътища и помисли. Божието Слово донася Неговите пътища и помисли в живота и сърцата ни. Когато умовете ни са пълни с Божието Слово, започваме да мислим с Божиите мисли. Целият ни мисловен живот е напълно променен. Резултатите тук са определени с прекрасен език: *мир*, ще бъдем изведени с мир; *радост*, ще излезем с радост; *хваление*, дори природата ще хвали и всичките полски дървета ще изпляска с ръце и *плодородност*, вместо драка ще израсте елха, вместо трън ще израсте мирта. Това е, което се случва в живота ни, когато Божието Слово

Влезе и го приемем и започнем да размишляваме върху него. Нашите собствени пътища и помисли са като тръните и драката, те са непродуктивни и безполезни. Но когато са поставени обратно на място чрез Божето Слово, така вместо тръни и драка ние произвеждаме елха и мирта. Искам да ви наведе на мисълта, че трябва да гледаме на заместването на нашите пътища, и помисли с Божиите като на ключ за успеха. Така също трябва да развием навика да размишляваме върху Божието Слово ден и нощ. Размишляването върху Божието слово е обучаване да мислим Божиите мисли чрез Словото Му, прието в сърцата и умовете ни. Ако искаш Божието най-добро, размишлявай върху Божието Слово.

Сприятели се със Святия Дух

Четвъртото нещо, което трябва да направите е: "Ако искате Божието най-добро, станете приятели със Святия Дух." Умишлено използвам фраза, която има предвид личността на Святия Дух. Мисля, че за много християни Святият Дух е някаква теологична абстракция. Те приемат, че Бог Отец е Личност, че Исус Христос е Личност, но нямат представа, че Святият Дух е Личност. Въпреки това, Библейски и теологически това е факт. Святият Дух е Личност точно толкова, колкото Отец и Сина. Също така Той е сравнен с гълъб. Един от важните белези на един гълъб е, че той е плахо създание и в присъствието на един гълъб, ако не реагираме по правилния начин, той просто ще отлети. В определен смисъл, Той е плах. Ако не реагираме към Него по правилния начин, Той просто изчезва. Бих желал да цитирам един пасаж от Писанието от думите на Исус в Йоан 16:12-15, където Исус говори относно Святия Дух като Личност и какво Святият Дух трябва да прави в живота ни.

"Имам още много неща да ви кажа (това е към Неговите ученици), но не можете да ги понесете сега. А когато дойде онзи, Духът на истината ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе това ще говори и ще ви извести за идните неща, Той Мене ще прослави, защото от Моето ще вземе и ще ви известява. Всичко, което има Отец е Моё; затова казах, че от Моето като вземе, ще ви известява.

Първо, забележете как Исус прави всичко, което езикът може да позволи, за да наблегне на Личността на Святия Дух. Той казва: "А когато дойде онзи, Духът на истината..." и т. н. Сега в гръцкия език, на който са ни дадени тези думи, има три

рода: мъжки, женски и среден. Средният род е "то" - безлично. На гръцки думата за "дух", *пнеума*, е в среден род. С други думи, правилното местоимение за "дух" ще бъде "то". Но Исус разчупва граматичните закони и не казва "когато то", но "*когато Той, духът на истината, дойде...*". С други думи, Той си дава труда да наблегне на това, че ние имаме работа с Личност.

След това Исус говори за разните неща, които Святия Дух ще направи. Той ще ни съобщава онова, което чуе от небето, ще ни носи най-последните новини от небето. Ще ни разкрива онова, което ще стане; т. е. Той може да ни разкрие бъдещето. След това Исус казва: "*... Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, което има Отец е Мое*". Това е изключително важно. Всичко, което Отец има, принадлежи на Сина и всичко, което Синът има, се разпределя от Духа. Ако съберем това в едно изречение ще стане: Святия Дух е администраторът на цялото богатство на Троицата. Всичко, което Отец има и всичко, което Синът има, е общо. Но Святия Дух, който взема от богатството на Отец и Сина, го прави достъпно за нас. И така, вие можете да бъдете дете на Бога законно и доктринално, но все още да живеете един много беден и неадекватен живот, ако не се отнасяте правилно към Святия Дух, тъй като Святия Дух е администратор на цялото богатство на Троицата.

Исус повдига този въпрос отново в Йоан 14:15-18, където казва на учениците си: *Ако ме любите, ще пазите Моите заповеди. И аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, За да пребъдва с вас до века.* (Това е Святия Дух. И когато той използва думата "друг", подчертава, че Той с Личност.) *Духът на истината, когото светът не може да приеме, Защото го не вижда нито го познава. Вие го познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.*

Забележете два жизнено важни факта: първо, Исус идва при нас в Святия Дух; второ, ако не се отнасяме правилно със Святия Дух, ние сме като сираци, макар че сме истински синове на Бога. Виждате, само Святия Дух ни прави способни да живеем като истински Божии синове. Това е казано съвсем ясно от Павел в Римляни 8:14.

Понеже, които се управляват от Божия Дух, (и тук глаголът е в несвършен вид - които постоянно са водени от Божия Дух) те са Божии синове.

Думата, която е използвана за *синове* тук говори за зрялост; не просто бебета или подрастващи, но зрели Божии синове. Когато се новородим чрез Святия Дух, ние сме бебета. Но за да станем зрели Божии синове, се нуждаем по-нататък от Взаимоотношения със Святия Дух. Трябва непрестанно да бъдем водени от

Святия Дух и Павел казва, че това е много явно: *"...които са водени от Божия Дух, те са Божи синове"*. Така че, за да станем Божии деца, трябва да се новородим от Святия Дух; но за да станем зрели Божии синове, трябва да имаме непрестанни взаимоотношения със Святия Дух, като ежедневно и непрестанно бъдем водени от Него. В църквата днес виждам мнозина, които са наистина родени от Бога, но не са водени редовно от Бога. Те познават новородението, но не познават това непрестанно взаимоотношение със Святия Дух, а само то може да ги направи способни да живеят като зрели Божии синове. И така, ако искате Божието най-добро, трябва да развивате постоянни взаимоотношения със Святия Дух като Личност. Той е вашият личен водач, администраторът на богатствата на Божието царство, само Той може да ни предаде всички тези неща на дело. Има още един важен факт при взаимоотношенията ни със Святия Дух. Трябва да проявяваме уважение и чувствителност към Него. Павел ни показва това ясно в Ефесяни 4:30-31.

"и не оскърявайте Святия Божий Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението, всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас".

Вероятно си спомняте какво казахме в началото, Святият Дух е сравнен с гълъб, една плаха птица, която може лесно да бъде уплашена. Така че, когато Павел казва: *"Не оскърявайте Святия Дух"*, той има предвид: "Не прогонвайте този гълъб". След това той споменава нещата, които плашат гълъба: *горчивина, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба*. Трябва да проявяваме чувствителност да не казваме или правим нещо, което би уплашило и прокудило този прекрасен чувствителен гълъб, тъй като Той е единственият, Който може да ни въведе в наследството ни и да ни направи способни да живеем всеки ден като зрели Божии синове. Ако искате Божието най-добро, сприятелете се със Святия Дух.

Слушай и се покорявай на Божието Слово

Сега стигаме до петия начин за довършване на изречението: "Ако искате Божието Най-добро, слушайте и се покорете на Божия глас". Трябва да се научим да чуваме и се покоряваме на Божия глас. Искам да подчертая, че това не е нещо, което става естествено. Трябва да кажа, в известен смисъл, старата адамова природа е родена глуха за гласа на Бога. Не е естествено за стария Адам, старата плътска природа, да чува Божия глас. Това е нещо, което трябва да се научи. Това е нещо, което трябва да се развива грижливо. И така,

предлагам ви, ако искате Божието най-добро, да започнете да развивате чуване на Божия глас. Светът днес е пълен с безброй гласове, които ни заливат, гъмжат над нас и искат нашето внимание. И все пак сред всичко това, ето го тихият, кротък глас на Бога, който има безкрайна мъдрост и власт и който е ключът към нашето благоуспяване. Искам да ви покажа, че в Писанието е разкрита огромна мотивация за развиване на способността да чуваме Божия глас. Успехът на нашите взаимоотношения с Бога и ходенето ни с Него зависят от чуването на гласа Му. Бих искал да дам някои конкретни примери. Първо, във връзка с получаване на изцеление и здраве от Бога. Без съмнение Писанието изявява, че ключът към изцелението и здравето е способността да слушаме Божия глас. Това е казано толкова ясно в Изход 15:26, където Мойсей говори на Израилевите деца.

Ако прилежно слушаш гласа на Господа своя Бог, (На еврейски се казва: "Ако слушайки слушаш гласа на Господа, твоя Бог." Това е евреизъм, много силна форма. Ако слушаш с най-огромно внимание гласа на Господа твоя Бог...) и вършиш онова, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му, и пазии всичките Му повеления, то не ще ти нанесе ни една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз съм Господ, Който те изцелявам.

Бог ни предлага да бъде нашият личен лекар. Но главното условие е внимателно да слушаме гласа на Господа. Във Второзаконие 28:1-2 Мойсей разкрива, че ключът към всичките Божии благословения е чуване и покорство на гласа Му.

Ако слушаш добре гласа на Господа твоя Бог (на еврейски е същото - "Ако слушайки слушаш гласа на Господа твоя Бог...") и внимаваши да вършиши всичките Негови заповеди, които днес ти Заповядвам, тогава Господ твоят Бог ще те въздигне над всичките народи на света. И всички тия благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе, ако слушаш гласа на Господа твоя Бог.

Забележете, Мойсей казва два пъти, че ключовото условие е чуване и покорство на Божия глас. Той казва, че ако вършим това, *всички тия благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе*. Ние не трябва да преследваме благословенията, благословенията ще преследват нас, ако се научим да слушаме Божия глас. От друга страна, малко по-нататък в стих 15 той ни предупреждава, че ако не успеем да чуем гласа на Господа нашия Бог, ще стане точно обратното: вместо благословения, ще има проклетия. Второзаконие 28:15

Но ако не слушаш гласа на Господа твоя Бог, и не внимаваши да вършиш всичките Му заповеди и повеленията Му, които днес ти заповядвам, то всички тия проклетии ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе.

И така, ако не слушаме и се покоряваме на гласа на Господа, това ще доведе върху нас всичките проклетия. Слушането и покорството носи всички благословения. Това е вододелът между благословение и проклетие. Или слушаме и се покоряваме на гласа на Господа, или не слушаме и не се покоряваме на гласа на Господа. В Еремия 7:22-23 Господ поставя това като ключово условие, за да бъдем Негов народ. Той казва на Израел:

Защото не говорих на бащите ви, нито им дадох Заповеди за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох из Египетската земя; но това им Заповядах като рекох: Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете люде!

Бог казва, че постановленията на закона, отнасящи се до храма и свещеничеството, и жертвите са второстепенни. Казва: "Първото, което изисквах от вас, когато ви изведох от Египет, не беше жертва, принос или много изисквания на закона. Аз изисквах да слушате и да се покорявате на Моя глас". Това, което се подразбира е, че: "жертвите са добри, ако се принасят в резултат на слушане на гласа Ми, но ако са просто принасяне на жертви без да слушате гласа Ми, това не ви прави квалифицирани да бъдете Мой народ. Ще бъдете Мой народ, ако слушате и се покорявате на Моя глас". Това е може би най-краткото определение, което ми е известно от Писанията за това, какво означава да бъдем Божий народ. "Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог и вие ще бъдете Мой народ".

Това не се променя в Новия Завет. В Новия Завет условието да принадлежим на Исус Христос е съвсем същото. Исус го изявява много просто в Йоан 10:27: "Моите овце чуват гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват". Кои са "Моите овце"? Те са народа на Исус, те не са непременно католици, протестанти, баптисти, методисти или нещо друго. Народът, който принадлежи на Исус са хора, които слушат гласа Му и Го следват. Ако не чувате гласа Му, не можете да Го следвате. Това винаги е белегът на истинския Божий народ: слушане на гласа Му.

Искам да ви отправя две важни предупреждения във връзка с темата за чуване на Божия глас. Първо, научете се веднага да се покорявате и искам да подчертая думата веднага. Авраам е отделен в Библията като пример за всички, които вярват и един от начините, по които той е пример е, че когато чуеше Божия глас, той се покоряваше веднага, без бавене. Ето един пример в Битие 22:2-3:

И рече Бог: Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаака, та иди в местността Мория и принеси го там във всекидневие на един от хълмовете, за който ще ти кажа. На сутринта, прочее, Авраам подрани та оседла осела си и взе със себе си и двама от слугите си и сина си Исаака...

Забележете, Авраам стана рано сутринта на следващия ден. Веднага щом бе възможно той тръгна, за да се покори на това, което бе чул Бог да му казва. Искам да ви кажа от опит и от наблюдение, че колкото повече отлагаме да се покорим на Бога, толкова по-трудно става. Единственият лесен начин да се покорим на Бога е да се покорим веднага, първият път, когато Той ни говори. Нека разгледаме един отрицателен пример: някой, който се бавеше да се покори на Бога; Това беше Лотовата жена. Тя беше готова да излезе от Содом, но излезе толкова бавно, че изобщо не успя. Тя погледна назад и се превърна в стълб от сол. Един от най-кратките стихове в Новия Завет в учението на Исус е в Лука 17:32 *"Помнете Лотовата жена"*. С други думи, не се бавете да се покорите, защото може да стане твърде късно.

Второто предупреждение, което искам да ви дам е да се пригответе да изглеждате глупави в очите на хората. В I Коринтяни 1:25 Павел казва: *"Божият глупаво е по-мъдро от човеците. Божията слабост е по-силна от човеците"*. Ако ви е грижа какво хората мислят за мъдро, може да пропуснете Божието. В I Коринтяни 3:18 Павел силно набляга на това. Той казва:

Никой да не се лъже. Ако някой между вас мисли, че с мъдър според тоя век, нека стане глупав, за да бъде мъдър.

За да станем наистина мъдри, трябва да започнем като станем глупави. Много хора се спъват в това. В Библията има много такива примери. Ной строеше кораб на суха земя, когато никой никога не беше виждал дъжд. Това беше глупаво, но беше Божията мъдрост. Нееман, капитанът от Сирия, отиде в реката Йордан и откри прокаженото си тяло като се потопи седем пъти. Колко глупаво! Но той бе изцелен. Слепороденият в Йоан 9, на чийто очи Исус намаза кал и каза: *"Иди и се омий в къпалнята Силоам"*. Колко глупаво трябва да е изглеждал, проправяйки си път към къпалнята Силоам с кал на очите си - но той бе изцелен! Спомням си една ситуация в моя живот преди години, когато проповядвах в Източна Африка. Провеждах серия от служби в продължение на седем дни и в края на всяка проповед казвах: *"Ако някой иска да се моля за изцеление, да стане и ще се моля за вас"*. Имаше една сляпа жена, която бе доведена на събранието от едно момче и всеки ден, в продължение на шест дена,

тя ставаше, аз се молах и нищо не се случваше. Аз и се чудех. На седмия ден тя отново бе там. Казах: "Ако искате да се моля за изцелението ви, станете!" Аз си затворих очите и се помолах, като не можех да спра да се чудя какво ли ще стане с бедната жена. Когато си отворих очите, тя вървеше напред без момчето, за да покаже, че очите и бяха изцелени! Виждате, тя бе готова първо да стане глупава. Ако искаш Божието най-добро, слушай и се покори на Божието Слово.

Внимавай как и какво слушаш

Шестият начин, по който можем да довършим изречението е: "Ако искаш Божието най-добро, внимавай как и какво слушаш". Явно това е тясно свързано с предишната тема: "...слушане и покорство на Божия глас". Ние продължаваме с темата за слушане. Аз посочих, че през цялата Библия в Стария Завет и в Новия, главното изискване за да принадлежим към Божия народ е да слушаме и се покоряваме на гласа Му. В Стария Завет Бог каза на Израел: "Слушайте гласа Ми и аз ще бъда ваш Бог и вие ще Ми бъдете люде". В Новия Завет Исус казва: "Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват". Това изискване не се е променило в коя да е диспансация или век.

Ще продължим да разглеждаме какво още се включва в слушането на Божия глас. Исус казва две неща на различни места в евангелията. Той казва: "Внимавайте какво слушате" и малко по-нататък: "...внимавайте как слушате". Нека разгледаме и двете изявления и да видим какво имат да ни кажат.

Първото: "...какво слушате" е в Марк 4:23-25, където Исус започва така: "*Ако някой има уши да слуша, нека слуша*". Това го разбирам така: "Ако някой има уши да слуша Божия глас". Посочих, че не се раждаме естествено със способността да чуваме Божия глас. Това е нещо, което трябва да ни се даде от Святия Дух. Нещо, което трябва да се развива. Исус казва: "Ако някой има уши да слуша гласа на Бога, нека слуша". И след това продължава и казва:

Внимавайте в това, което слушате. С каквато мярка мерите, ще ви се отмери и ще ви се прибави. Защото който има, нему ще се даде, а който няма от него ще се отнеме и това, което има.

Вярвам, че тук има три принципа, които Исус разкрива. Първо, главното изискване е да имаме способността да слушаме, т. е. да слушаме Божия глас. "*Ако някой има уши да слуша, нека слуша*".

Второ, като слушаме правилно, като слушаме правилните неща, ние увеличаваме нашите духовни извори. "На вас, които слушате", казва Исус, "ще се даде още". Мярката, която използваме, с нея ще ни се отмери. Колкото повече се отдаваме да слушаме Божия глас, толкова повече Бог ще ни дава обратно. С други думи, ние определяме мярката, с която Бог ще ни даде от Себе Си. Мярката, с която слушаме е мярката, с която Бог ще ни дава от Себе Си.

Третият принцип е, че когато слушаме неправилно, или когато не успеем да чуем, ние намаляваме духовните си извори и най-накрая ставаме духовно разорени. Исус казва: *"...който има, на него ще се даде повече; но който няма, от него ще се отнеме и малкото, което има "*. В живота си съм се срещал с християни, които изглеждат напълно разорени, като в миналото те са избобилствали от благословения от Господа. Кое ги е разорило? Те са загубили способността да слушат, спрели са да развиват тази способност и са започнали да слушат погрешните неща. Те са изключили Бога и са се отворили за зли, негативни източници, които са ги разорили духовно.

Второ, Исус казва още: *"Внимавайте как слушате"* в Лука 8:18:

Затова внимавайте как слушате; защото който има, нему ще се даде, а който няма, от него ще се отнеме и това, което мисли, че има.

И отново същото сериозно предупреждение. Начинът, по който се насочваме да слушаме Бога ще определи начина, по който Бог ще ни даде от Себе Си. Но ако изключим Бога чрез неправилно слушане, тогава ще бъдем разорени. Това е същият принцип на нарастване или намаляване според това, което слушаме и начина, по който слушаме.

Искам да спомена и още една дума във връзка с начина, по който слушаме. Трябва да се научим кога да слушаме, какво да приемаме и какво да отхвърляме. В Книгата Йов има едно много уместно изявление. Йов 2:11. *"Ухото не изпитва ли думите, както небцето вкухва ястието си?"*

Ухото изпълнява спрямо думите същата функция, която устата спрямо това, което ядем. Всички знаем, че ако сложим нещо в устата си и то е горчиво или неприятно, не го ядем, а го изплюваме. Това, което се има предвид с изявлението в Йов е, че ухото трябва да прави същото с това, което слушаме. Ако чуем нещо, което е горчиво, негативно или разрушително за вярата ни, тогава трябва да не го допускаме, а да го отхвърлим. Както езикът вкухва храната, ухото изпитва думите. Често съм казвал на хората: "Когато слушате един проповедник, или в каквото и положение да се намирате, правете както когато ядете риба. Яжте рибата и изплюйте костите. Ако погълнете костите, ще съжалявате за това". Това е моето просто тълкувание на това, което Исус има

предвид като казва: "Внимавайте как слушате". Правилните неща пускайте, а неправилните не. Ако допуснете в себе си неправилните неща, ще съжалявате.

Искам да продължа с друг принцип, който е свързан със слушането. Той е изявен в Римляни 10:17: "*И тъй вярата е от слушане, а слушането - от Христовото слово*".

Това е една невероятно важна истина: "...*вярата идва...*" Не трябва да стоите без вяра. Спомням си времето, когато бях без вяра. Бях болен в болница една цяла година и докторите не можеха да ме излекуват; бях безнадежден. Но един ден Святият Дух оживи това слово в мен: "...*вярата идва...*" Ако нямаш вяра, можеш да я получиш. Как се получава? Със слушане. Слушане на какво? Божието Слово. Аз започнах да слушам Божието Слово и чрез него дойде вяра и накрая ме пуснаха от болницата. Бях изцелен, не чрез медицински средства, а чрез свръхестествената сила на Бога, тъй като получих вяра чрез слушане на Божието Слово. Важното, което искам да подчертая е следното: Чрез слушане идва не само вярата, но и неверието идва чрез слушане. Павел казва това във II Тимотей 2:16-18, където съветва Тимотей как да води успешен християнски живот.

А отдалечавай се от скверните празнословия, защото те ще отиват още по-далеч в нечестие и учението на такива ще разяжда като живеница (като гангрена или като рак, думата означава и двете); от които са Именей и Филет, които се отстригнаха от истината, (Това са били хора, които разпространявали безбожно фалшиво учение.) като казват, че възкресението е вече станало, та събарят вярата на някои.

Павел казва: "Ако искаш да опазиш вярата си, не слушай такива безбожни приказки. Не слушай такова лъжеучение. Защото ако продължаваш да го слушаш, то ще влезе в сърцето и ума ти и ще изяде вярата ти, точно както ракът изяжда здравата тъкан". Развивайте и практикувайте правилно слушане: какво слушате и как слушате. Вярата идва от слушане на Божието Слово.

Като логично последствие, избирайте приятелите и съдружниците си внимателно, тъй като те ще бъдат хората, които ще слушате най-много. Ще предпочитате да слушате хора, които имат да кажат нещо добро, а не нещо, което разрушава вярата ви. Във II Коринтяни 6:14 Павел казва:

Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината?

И в Ефесяни 5:11-12:

И не участвайте в безплодните дела на тъмнината, а по-добре ги избличавайте; защото това, което скришом вършат непокорните, срамно е и да се говори.

Не общувайте с хора, чиито реч и поведение са зли. Това ще ви отрови духовно. От положителната страна, Павел казва на Тимотей във II Тимотей 2:22:

Но отбягвай младежките страсти; и заедно с тях, които призовават Господа от чисто сърце, следвай правдата, вярата, любовта, мира.

С други думи, ако искате да постигнете добри неща, ще трябва да ги търсите в правилната среда; с тези, които призовават Господа от чисто сърце. Ако искаш Божието най-добро, внимавай как и какво слушаш.

Вечното пред временното

Седмият начин, по който можем да довършим изречението е: "Ако искаш Божието най-добро, бъди по-заинтересован от вечното, а не от временното".

Бих желал да отворя на един пасаж, в който вечното и временното са сравнени и поставени едно до друго. Във II Коринтяни 4:17-18 Павел казва следното:

Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас, които не гледаме на видимите, но на невидимите; защото видимите са временни, а невидимите вечни.

Забележете, Павел казва, че има две категории неща: вечни и временни. Той казва, че временните неща са нещата, които можем да видим, нещата от този свят, нещата с които контактуваме посредством сетивата си. Но временните неща, казва той, са невидими. Те са от другия, невидимия, вечния свят. Той ни показва един невероятно важен принцип. Казва, че нашето леко страдание изработва една вечна тежина от слава, когато гледаме не на нещата, които се виждат, а на нещата, които не се виждат. Повечето от нас ще минат през скърби, нека не отричаме факта. Рано или късно в живота ние ще се изправим пред неволи, трудности, които ще изработят в нас нещо с вечна стойност при едно основно условие: ако продължаваме да гледаме на нещата, които не се виждат. Но ако отместим погледа си от вечното и започнем да гледаме само на временните неща, нещата от този свят, с които контактуваме посредством естествените си сетива, тогава нашата скръб вече не изработва в нас тази вечна слава, която е Божията цел.

Когато влезем в беда или скръб, много е важно да се научим да откликваме по правилния начин. Правилният отклик е да не се отклоняваме от вечното чрез проблеми и притеснения, но да гледаме твърдо напред към вечното и невидимото.

Павел умишлено тук поставя един парадокс като говори да гледаме на нещата, които не се виждат. Как можеш да гледаш на неща, които не се виждат? Отговорът, разбира се е, че ние се допираме до вечното не чрез нашите физически сетива, а чрез вяра. Ние се допираме до временното чрез сетивата си; а контактуваме с вечното чрез нашата вяра. Малко по-нататък в същото послание Павел казва: "Ние ходим като християни с вяра, а не с виждане". С други думи, нас не ни влияе на първо място временното, нещата от този свят, с които контактуваме чрез сетивата си, а ходим с вяра. Ние сме насочвани, управлявани, контролирани и мотивирани от нещата от невидимия свят, които са вечни.

Сега, малко по-нататък, отново във II Коринтяни 3:8, Павел ни дава едно изключително важно и свързано с това откровение. Вечното ни се открива в огледалото на Божието Слово. В Новия Завет Божието Слово често се сравнява с огледало. Казва ни се, че то е огледало, което не ни показва естественото ни физическо тяло или външния ни вид; а ни показва невидимите, вечните неща. Показва ни нашата духовна природа. Показва ни нещата от духовния свят. В този контекст Павел казва във II Коринтяни 3:18

А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.

Отново същият принцип е разкрит. Само докато гледаме в огледалото на Божието Слово и виждаме вечното и славата, която Бог е приготвил за нас там, само тогава Святият Дух работи с нас и ни трансформира по подобие на тази слава. Ако свалим погледа си от вечното, Святият Дух не може вече да извърши Своята трансформираща работа. Виждате ли, Исус е Господ и на вечното, и на временното. Той ще ни благослови и в двете царства, вечното и временното, но при условие, че държим приоритетите си правилно подредени. Ако приоритетите ни са грешни, тогава ние ще пропуснем благословието на Господа и Божият Дух няма да може да работи с нас.

Мойсей е пример на човек, който държеше приоритетите си правилно подредени. Той е описан в Евреи 11:24-27:

С вяра Мойсей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха, като разсъди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда. С вяра напусна Египет без да се бои от царския гняв; защото издържаше като един, който вижда Невидимия.

Забележете ключовата фраза: *"...той издържаше като един, който виждаше невидимия"*. Това е вечният Бог, вечното царство и вечните реалности. Как ги виждаше? Не със сетивата си, а чрез вяра. Тъй като той контактуваше с невидимите вечни реалности с вяра, той не бе изместен от призванието си и не изгуби чувството си за ценности, той не счете, че богатствата на Египет са по-големи от вечните Божии богатства. Той бе готов да остави богатствата на Египет, за да получи вечните Божии богатства. Неговите приоритети бяха правилни, тъй като чрез вяра той държеше погледа си на невидимите вечни реалности. В тази връзка искам да ви отправя едно, според мен, много важно предупреждение. Мисля, че е особено важно за хора в нашата съвременна култура и цивилизация. Предупреждението е следното: Не преследвайте богатства. Не ги правете своя цел. Павел казва нещо много тъжно и много сериозно на християните, които преследват богатства в I Тимотей 6:9-11:

А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. (Краят на тези подбуди е разорение и погибел.) Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремиха някои, те се отстраниха от вярата, и пронизаха себе си с много скърби, но ти, човече Божи, бягай от тия неща; и следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта.

Не преследвайте богатства. Преследвайте вечните реалности, вечните богатства. Ако преследвате временните богатства, ако гледате на тях и ги направите своя цел, ще съжалявате. Ще се пронижете с много скърби. Ще паднете в капан и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. Чуйте тези думи и ако на там е насочено сърцето ви, обърнете се кръгом още днес. Има алтернатива, слава Богу. Алтернативата е не да преследваме богатства, а да търсим Божието царство и нека Бог да ни прибави това, от което се нуждаем в изобилие, тъй като Бог не е стиснат, Той е щедър. Веднъж щом оправим мотивите си, Той може да се покаже щедър към нас. Ето какво казва Исус в Матей 6:31-33:

И тъй не се безпокойте и не думайте: Какво ще ядем? или: Какво ще тиём? или: Какво ще облечем? Защото всичко това търсят езичниците, (Исус казва, че това е начинът, по който народите от света мислят и те не са щастливи. Те са объркани, не получават това, което търсят. След това продължава и казва:) ... небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. (Не е нужно да казваме на Бога, че се нуждаем от храна или облекло. Но казва така:) ... първо търсете Неговото царство и Неговата правда; (това са вечните неща) и всичко това (временните неща) ще ви се прибави.

Виждате, има голяма разлика между преследването на временното и търсенето на вечното като позволим на Бога да ни прибави временното. Трябва да оправим приоритетите си. Ако искаш Божието най-добро, постави вечното пред временното.

Нека Бог да избира вместо теб

Ще споделя с Вас само още едно нещо, което е важно да вършите, ако искате Божието най-добро и то е: "...нека Бог избира Вместо Вас". Ще Ви дам цялото изречение: "Ако искаш Божието най-добро, нека Бог избира вместо теб".

Дълбоко съм впечатлен от едно изявление, направено от Йоан Кръстител, записано в Йоан 3:27, където той казва:

Йоан в отговор рече: Човек не може да вземе върху си нищо, ако не му е дадено от небето.

Учениците на Йоан Кръстител му казаха, че Този, Който той обяви за Месия, има повече ученици от Йоан и очакваха по някакъв начин Йоан да се притесни от това. Но той каза: "И какво от това? Човек не може да приеме нещо, ако не му е дадено от небето". Виждам толкова много проповедници, толкова много църкви и толкова много религиозни групи, които се притесняват, ако някой друг има повече църковни членове, повече новоповярвали или по-голямо служение. Но аз мисля, че трябва да придобием отношението на Йоан: "Човек не може да получи нищо, ако не му е дадено от небето".

В един момент в служението си разбрах, че трябваше да науча този урок много внимателно. "Човек не може да приеме нищо, ако не му е дадено от небето". Когато размишлявах върху това, казах: "Господи, сигурен ли Си, че това е така?"

Виждам много хора, които получават неща без да е явно, че са им дадени от небето". Святият Дух започна да ми говори: "Има разлика между грабенето и получаването". Очите ми се отвориха! Видях толкова много хора, включително християни, които непрестанно грабят, грабят всичко, до което могат да се докопат. Много пъти те са били безмилостни и неетични в отношението си спрямо други християни и други човечи; просто са тръгнали да сграбчат всичко, което могат. И Бог ми каза: "Това е само грабене". Това, което добиеш чрез грабене, няма да го имаш вечно. Единственото, което ще остане завинаги с нас е това, което ни е дадено от небето. Тогава защо да си даваме всичкия този труд и усилия да грабим и да получим нещо, което няма да успеем да запазим? Защо да не си починем, защо да не обърнем лице към Бога и да кажем: "Боже, покажи ми кое ти е угодно да ми дадеш"? Исус каза веднъж на учениците си: *"Не бой се, мало стадо, защото Отец Ми е благоволил да ви даде царството"*. Братя и сестри, ако имаме царството, защо трябва да грабим? Ние не получаваме царството, защото с много усилия се стремим към него, ние получаваме царството, защото Бог е благоволил да ни даде царството. Трябва да се научим, да си почиваме за известно време от грабенето и да сме готови да видим какво Бог иска да ни даде. Мисля, че много пъти, когато грабим и имаме такова отношение, ние не сме в състояние да получим това, което Бог иска безплатно да ни подари. Този вид отношение казва: "Трябва да сграбча това. Трябва да получа онова".

Прекарвам по-голямата част от годината в Израел и там има една фраза, която толкова често чуваме: "Имам право на това, то е мое!" Това е естествен начин на мислене, но не е начинът, по който се мисли в Божието царство. В царството на Бога казваме: "Боже, мой Татко, какво си благоволил да ми дадеш?" Това е единственото, което има значение. Това е единственото, което е постоянно.

Бог казва на Израел, Своя народ, в Псалом 47: "Аз ще избира вашето наследство. Вие не трябва да отивате да грабите. Не трябва да се оглеждате за най-избраната земя". Ето какво казва псалмистът в Псалом 47:2-4:

Защото Господ всевишен е страшен, велик цар е над цялата земя. Покори племена под нас и народи под нозете ти. Избра за нас наследството ни, превъзходната земя на Якова, когото възлюби.

Бог не каза на Израел да отиват и да търсят най-доброто парче земя и да го заграбят. Той каза: "Аз ще ви дам място, което Аз съм избрал". И във връзка с това, Той казва: "...славата". Навсякъде казва, че тя е славата на всичката земя, прекрасната земя, земя желателна. Бог избра много по-добро за тях, отколкото

те някога са могли да изберат за себе си. Когато стана въпрос те да получат наследството, Той воюва за тях, Той покори народите под нозете им.

Ако отидем да грабим, Бог няма да воюва за нас. И ако отидем, за да грабим, вероятно ще се вълчем във война, която ще изгубим. Виждате, Бог ще направи всичко необходимо, за да ни въведе в наследството ни.

Друг важен въпрос от Библията е: "Нашата почивка е само в наследството ни". Това е единственото място, в което ще познаем истинската почивка. Във Второзаконие 12:9 Мойсей казва на Израел, когато те все още са на изток от Йордан:

Защото още не сте дошли в почивката и в наследството, което Господ вашият Бог ви дава.

Забележете, че Бог им даваше наследството и когато те влязоха в наследството си, те влязоха в своята почивка. Защо има толкова много неспокойни хора по света? Защо има толкова неспокойни християни? Отговорът е, че те никога не са влизали в своето наследство. Защо не са влезли в наследството си? Защото никога не са позволили на Бога да им го даде. Защо никога не са позволили на Бога да им го даде? Защото са си мислили, че те трябва да си го вземат сами.

Имам само още няколко важни неща да посоча във връзка с това, което Бог ни дава. Първо, има едно невероятно изявление, направено от Исус в Йоан 10:29. Цитирам от това, което е в полето в повечето съвременни преводи, проверил съм и в оригиналния гръцки текст и вярвам, че това е най-добрият автентичен оригинален текст: "Това, което Отец Ми е дал, е по-велико от всичко..."

Това е главозамайващо изявление! В крайна сметка, най-важното и неустойливо нещо във вселената; това, което е абсолютно сигурно, установено и не може да бъде оспорено или съборено е това, което Отец е дал. То е по-велико от всичко. Това е нещо, което никаква сила на ада или демоните или злите началства не могат да развалят, съборят или разрушат. Това се отнасяше до Исус. Той никога не искаше нищо друго, освен това, което Отец бе дал. И нямаше сила, която можеше да отнеме от Исус това, което Отец бе дал. И това, което е вярно за Него със същата сила се отнася и за нас. Това, което е дал Отец на теб и мен, е по-велико от всичко. Не се притеснявайте. Не се тормозете. Самият факт, че се притеснявате е доказателство, че не сте в това, което Отец ви е дал. Ако знаете, че Отец ви го е дал, можете да се усмихвате на опозицията. Това ви е абсолютно гарантирано. Най-върховният фактор в хода на вселената е това, което Бог Отец е дал. Чуйте думите на Исус от Проповедта на планината в Матей 5:5

Блаженни кротките, защото те ще наследят земята.

Можете ли да разберете това? Те не трябва да грабят земята. Те ще я наследят. Грабещите ще изчезнат. Ще дойде край на всички грабители, лакоми, безскрупулни, алчни, насилници и нечестиви. Библията казва: *"Не се намериха"*. Ще потърсите нечестивия човек и няма да намерите мястото му. Но кротките ще наследят земята. Толкова е важно да се научим да позволим на Бога да избере нашето наследство вместо нас и да разберем, че това, което Отец ни е дал е по-велико от всичко.

Нека завърша тези малки серии върху "Ако искаш Божието най-добро..." като цитирам нещо, което някой каза и не помня кой беше той. "Бог дава Своето най-добро на онези, които оставят избора на Него". Готови ли сте да оставите избора на вашия Отец?

Ако искаш Божието най-добро, нека Бог да избира вместо теб.

Набързо ще преговоря всичките осем неща за последен път.

1. Ако искаш Божието най-добро, искай Божието най-добро. Не се задоволявай с нищо по-малко.
2. Ако искаш Божието най-добро, съсредоточи се върху Исус.
3. Ако искаш Божието най-добро, размишлявай върху Божието Слово.
4. Ако искаш Божието най-добро, сприятели се със Святия Дух.
5. Ако искаш Божието най-добро, слушай и се покорявай на Божия глас Веднага.
6. Ако искаш Божието най-добро, внимавай как и какво слушаш.
7. Ако искаш Божието най-добро, бъди по-загрижен за вечното, отколкото за временното. Направи всичко възможно да оправиш приоритетите си.
8. Ако искаш Божието най-добро, нека Бог да избира вместо теб.

* * * * *